

Joachim Heinrich Sibrand

Programma, Qvo Rector Vniversitatis Rostochiensis, Ioachimvs Henricvs Sibrand/ V.I.D. Et Moral. Prof. Pvbl. Ordin. ... Tempore Passionis Redemptoris Nostri Vnici, Dvlcissimi Domini Iesv Christi ... Civibvs Academicis Meditandvm Sistit

Rostochi[i]: Typis Joh. Wepplingi[i], [1712?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1003466869>

Druck Freier Zugang

J. 512.

—
1712. Fasten

~~A-1256.~~ 128.

Q. 1712

PROGRAMMA,
OVO
RECTOR
VNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS;
IOACHIMVS HEN-
RICVS Sibrand/
V.I.D. ET MORAL. PROF. PVBL. ORDIN. FACVLTA-
TIS SVAE h. DECANVS,
TEMPORE
PASSIONIS REDEMPTORIS NO-
STRI VNICI, DVLCISSIMI
DOMINI
IESV CHRIS'TI,

EVNDEM, TANQVAM
EXPROMISSOREM INCOMPARABLEM, SALVA; ET
ILLAESA IVSTITIA IN CRIMINALIBVS ADMISSVM
ET PVNITVM,
CIVIBVS ACADEMICIS MEDITANDVM
SISTIT.

Rostochl,
Typis Joh. Wepplingl, SEREN. PRINC. & ACAD. Typogr.

M. 1256 128

Sapientiam Diuinam, in omnibus, ac singulis, quam maxime, imo infinitis modis superare sapientiam humanam, nemo Christianorum, qualescunque fuerint, in thesi, quoad theoriam, & in illis, quæ intellectus humanus nullo plane modo assequi potest, negauerit vnquam: Quamuis quoad applicationem, in casibus in vita humana quotidie obuientibus, difficillime hoc, imo plane non capiat ratio sibi ipsi relicta, dum sapientissimam Summi Numinis directionem in omnibus actionibus, in cunctis viis haud agnoscit: Quin potius sapientissime titubat mens nostra, fluctuat animus, variosque modos, & plurima media excogitat intellectus humanus, quibus putat, hoc vel illud longe sapientius geri, ordinari, ac disponi posse, quam quidem a Sapientissimo geritur, ordinatur, ac disponitur. Prouoco ad experientiam quotidianam. Quot sunt eorum, quos Sapientissimum Numen vult depresso, & suppresso esse, pauperes, egentes, lecto affixos, aliisque miseris, ac calamitatibus subiectos, ad animæ ipsorum salutem, (licet nobis de hac voluntate diuina non quidem ab initio, & a priori, sed ex postfacto, & a posteriori saltem, frustra scilicet adhibitis mediis omnibus eluctandi, constare possit,) qui tamen quibus cunque possunt viribus allaborant, omnesque ingenii sui nertuos eo continuo intendunt, quo in altum ascendant, opes quocunq; modo corradant, augeantq; ac miseras calamitatesq; quantū in ipsis est, effugiant: vnde autē hoc? exinde, quod sapientissimum Sapientissimi regimen, ipsis videatur insipiens, credantque, ac certissime sibi persuadeant, semet quam optime perspicere, quod præterendi sint honores viliori, obscuriorique vitæ generi, quod præstent diuitiæ paupertati, quod conducant sanitas præ ægritudine: Imo rident illos tanquam insipientes, quicunque summa cum tranquillitate, ac æquabilitate animi, per gratiam Spiritus Sancti, acquiescunt in diuina directione, qualiscunque fuerit, & quomodocunque ab eadem ducantur, siue

siue hoc fiat (dum vestigia Seruatoris premere, iisdemque in-
 sistere ex animo appetunt) per gloriam, siue per ignominiam,
 siue per infamiam, siue per bonam famam, siue habeantur pro
 seductoribus, dummodo sint veraces, siue sint ignoti, siue
 cogniti, siue sint quasi morientes, castigati, quasi tristes, si-
 cut egentes, tanquam nil habentes, 1. Cor. VI. 8. seqq. Manet inte-
 rim immota, æterna, ac inuictissima veritas, Sapientiam di-
 uinam in omnibus, quæcunque excogitari possunt, superare
 sapientiam humanam, eandemque semper extollendam, ad-
 mirandam, deprædicandam: Cui promptissime, sine vlla ex-
 ceptione, restrictione, ac limitatione subscribunt omnes illi,
 qui ex verbo diuino reuelato agnoscunt, sapientissimum Nu-
 men melius nosse quæ sibi conducunt, quam quidem norunt
 ipsi, proindeque omnes actiones, omnia consilia ipsi tutissime
 committi posse. Elucet vero ante omnia Sapientia hæc diuina,
 in opere illo imperscrutabili redemptionis generis humani, qua
 salua, & illæsa Iustitia, innocentem ad mortem condemnare, &
 nocentem absolueret potuit, qua salua & illæsa Iustitia, in sum-
 mo læsæ Maiestatis Diuinæ crimine, fideiussorem & admisit,
 & puniuit, ipsum vero delinquentem impunitum dimisit. In
 memoriam hæc nobis reuocamus merito Ciues O. O. H. hoc ipso
 tempore, quo Ecclesia Christiana, Passionem, ac mortem Do-
 mini nostri JESV Christi pia mente recolit: Cumque ingratissi-
 morum nomen omni Jure mereremur, si quando tanti be-
 neficii immemores futuri, inde exemplo Antecessorum meo-
 rum, non quidem pari eruditione, pari elegantia, & pari æpi-
 stola, attamen pari promptitudine, quædam meditanda hac vi-
 ce offero, *de Redemptore nostro JESV CHRISTO, tanquam Expro-*
missore incomparabili, salua & illæsa Iustitia, in Criminalibus ad-
misso, & punito. Paradoxa hæc esse Sapientibus Juris conditori-
 bus, nemo facile in dubium vocabit, quisquis vel apertos tex-
 tus Juris Romani, (quod ipsum præ reliquis receptum, ac v-
 su obtinere, in vulgus ferme notum,) vel asserta Jctorum in-

spexerit. Sic enim profitetur JCtus Callistratus, in *L. 26. ff. de poen.* quod vnusquisque ex suo admissio sorti subiiciatur, nec alieni criminis Successor, vel Succedaneus constituitur. In *L. 32. C. de poen.* rescribunt Impp, Arcadius & Honorius A. A. his verbis Eutychiano, P. P. Sancimus, ibi esse poenam, vbi & noxia est. Peccata suos teneant auctores, nec vltius progrediatur metus, quam reperitur delictum. Hoc singulis quibusque Iudicibus intimetur. Et in *L. 24. C. de D. J. V. & V.* disponit Imp. Constant. alieni criminis infortunio neminem adstringendum. JCtos quod spectat, statuunt, in Causis Criminalibus, quarum poena est criminalis, cautionem fideiussoriam neutiquam admittendam, nec delinquentem ex carcere dimittendum esse. In causis, vnde poena corporalis venit infligenda, Reos non fideiussoribus, sed custodia committendos: cum ad eiusmodi poenam fideiussores se obligare nequeant, nec, licet se obligauerint, tanquam nulliter obligati, conueniri possint, ac fideiussio talis, nulla & inualida sit, quatenus nemo Dominus est membrorum suorum: praetereaque eluderetur iudicium, & delicta manerent impunita. Vnde formant regulam Dd: Quotiescunque delictum tale est, propter quod poena corporis afflictiva est infligenda, toties pro ipsa poena, adeoque de iudicato soluendo non admittitur fideiussor. Hæc est sapientia humana, a qua recedere nequit Iustitiæ Sacerdos, cum hæc sit constans & perpetua voluntas, ius suum, seu quod cuique debetur, cuique etiam tribuendi, adeoque poenas quoque ipsis delinquentibus, non aliis infligendi. Sed quam miseri futuri nos, imo miserrimi, si quando secundum Jus hoc, quantum intellectu nostro percipere valemus, iudicaturus totius mundi Iudex, *Genes. XIX. 25.* Notissimum Vobis est, Ciues O. O. H. in quonam statu a Sanctissimo Creatore, ab initio conditus fuerit homo, quodque propria sua culpa semet in statum per omnia corruptum coniecerit, maximam, mediam, & minimam Capitis deminutionem passus, mutato statu libertatis, Civita-

Ciuitatis, & familiæ, loco vitæ, mortem tam naturalem, quam spiritualem, loco æternæ salutis, æternam damnationem eligens. Nostis, quod in supremo omnium Iudicio, ac Tribunali summo diuino, Adamus, totum genus humanum repræsentans, omniumque hominum quotquot vnquam nati, vel nascendi, communis stipes, tanquam rebellis, perduellionis criminis Reus conuictus, ad mortem æternam, condemnatus, seu prout loquitur Imperator in §. 3. *J. de publ. Iudic.* animæ amissionem, *ψυχῆς ἀπώλειαν* sustinuerit. Nostis, quod præuia confiscatione, & ablatione bonorum, memoria quoque ipsius post mortem damnata, omnesque Adami posterii, vtriusque sexus, omnibus honoribus, omnibusque successi-
onibus exclusi, cum hereditaria in ipsis deprehenderetur nequitia, & ad Parentum exemplum eosdem succreturos pateret. Vnde in talem coniecti statum, quo perpetuo egentes, & pauperes exstituri, ipsisque perpetua egestate sordentibus, vita sup-
plicium, nec mors solatium futura. Offerebat se in hoc deper-
dito & deplorato hominum statu, vnigenitus DEI filius, ultro, ac sponte, tanquam Expromissorem incomparabilem, & ad hoc semet adstringebat, quod assumpta carne humana, solus loco totius generis humani vellet obligari, quodque pro hominibus mortem, & æternam damnationem passurus, eosdemque a morte, ac æternis cruciatibus liberaturus. Ast de felici successu desperandum plane fuisset, si quando Jura hu-
mana, pro captu solius rationis, ad casum hunc applicanda. Tunc enim pronuntiandum fuisset, quod homines delinquentes, criminis grauissimi, perduellionis Rei, sceleratissimum, consilium capientes, ex suo admissio forti subiiciendi, nec vni-
genitus DEI filius alieni criminis Successor, vel Succedaneus constituendus, iuxta *d. l. 26. d. poen.* Rescripturus fuisset omni-
um imperantium Imperator: sancimus, ibi esse debere pœnam, vbi & noxia est, seu ipsum maleficium. Peccata suos teneant
autores, nec vltius progrediatur metus, quam reperitur.

delictum: Hoc singulis quibusque hominibus (quibus conscientiam suam Judicem constituimus) intimetur, iuxta d. L. 2. C. de poen. Decreturus Jehouah, alieni criminis infortunio filium suum dilectissimum haud adstringendum, iuxta d. L. 24. C. de D. J. V. & V. Porro in causa hac maxime criminali, & capitali, cautionem fideiussoriam, vel etiam expromissorem neutiquam admittendum, nec homines delinquentes ex carcere infernali vnquam dimittendos esse. In causa hac, & grauissimo crimine, propter quod poena & corporis, & animæ afflictiva infligenda, Reos non fideiussoribus, vel expromissori, sed custodiæ commitendos, cum fideiussio talis nulla sit, & inualida. Et quæ sunt alia huius generis, quæ a Jctis afferuntur. Cuius sententiæ, Juri humano, & Justitiæ omnino conformi, hic futurus fuisset effectus, ac euentus tristissimus, quod hominibus in æternum fuisset pereundum, nec de iniustitia vlla conqueri potuissent. Benedictus autem sit Sapientissimus ille Judex in æternum, qui salua, & illæsa Justitia, in grauissimo etiam crimine, expromissorem admisit sine exemplo talem, eumque loco nostrum puniuit. Et quidem hac ratione satisfactum Justitiæ diuinæ, e sacris Literis edocemur, dum expromissor noster plane singularis, tanquam ipse delinquens, ex suo admissio semet sorti subiecit, nec se alieni criminis Successorem vel Succedaneum, sed ipsum Reum constituit: dum ipsa noxia in Expromissore nostro fuit, in eoque repertum delictum: nec alieni, sed sui criminis infortunio adstrictus: idque non per fictionem aliquam humanam, sed in ipsa rei veritate, iuxta illud *Esaia LIII. 4.* Vere languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portauit. Hinc factum, quod expromissor noster, exigente hoc Justitia, iisdem poenis affectus, quas homines delinquentes promeriti, ac in æternum omnes pati debuissent. Quot autem cruciatus, quot dolores, tam animæ, quam corporis, quam ignominiosam mortem sustinuerit Expromissor noster, historia Passionis, & quæ per
inte-

integras sex septimanas, ac vltra, quotidie ferme proponunt Ver-
 bi Diuini Præcones, nosmet edocere possunt, nec cuiquam Ve-
 strum, Cives O.O.H. hæc latere crediderim: proindeque ea, quæ
 vtplurimum, quia notissima sunt, nauseam legenti excitare
 solent, (quod tamen quam maxime ignominiosum illis, qui
 Christianorum nomen gerere volunt,) haud prolixius expo-
 nam: Sed illud rogo, Iuuenes lectissimi, ne in diebus hisce
 (prout proh! dolor, communiter fieri solet) & sequentibus,
 ad finem vsque vitæ, ingratos vos geratis erga Expromissorem
 vestrum, amorem ipsius sumum, vel non debite agnoscentes,
 vel, quod adhuc peius, odio turpissime compensantes; sed do-
 lores ipsius, cruciatus, ac mortem, frequentissime intueamini,
 ita, vt exinde cognoscatis Iustitiam diuinam, quæ absque omni
 personarum respectu peccata punit, nec charissimum Dei fi-
 lium, dum pro nobis peccatum factus, impunitum dimittit.
 Nos omnes autem Ciues O.O.H. instituamus frequenter ad-
 uersus nos ipsos, potissimum hoc tempore, quo iustum esse
 Jehouah, & iusta Judicia Diuina indies magis magisque expe-
 rimur, grauiusque sentimus, processum Criminalem, tam *ac-
 cusatorium, quam inquisitorium*. Accuset, iudicet, condemnet
 quilibet se ipsum, non alios, iuxta dictum Paulinum 2. Cor. XI. 31,
 quod si nosmetipsos diiudicemus, non vtique iudicemur.
 Cumque, prout in Iudicio humano notant Dd. quod rarius
 hodie accusationes fieri soleant, ita & apud maximam par-
 tem Christianorum, processus accusatorius, quo se ipsos coram
 Iudicio diuino criminum & transgressionum multarum, vari-
 arumque reos accusant, in defuetudinem abierit: illæ autem
 accusationes, quæ fiunt per Ministros Verbi Diuini, publice ad
 id constitutos, vt delinquentes accusent, (quales personæ in fo-
 ro humano in quibusdam locis dici solent *Rügemesser*) post-
 ponantur, negligantur, ac insuper habeantur, inquisitorium
 eo frequentius formemus Processum: quatenus Iudex inqui-
 rere negligens, vindictam, pœnamque negligentiae suæ diui-
 nam

nam haud euitat: Et quidem aduersus nosmetipsos procedentes; non inquisitione saltem *generalissima*, ac *generali*, in genere solūmodo agnoscetes nos esse peccatores, sed & *speciali*, imo *specialissima*, inquirendo, quodnam in specie peccatum in nobis prædominetur. Sequatur porro *examen* super certis articulis inquisitionalibus, ex cogitatis nostris, dictis & factis depromtis, collatisque his cum voluntate, & Lege Diuina. Cumque caro nostra corrupta, vt plurimum vel negare, vel ad minimū palliare soleat, quæ tamen omniscientiæ diuinæ sunt apertissima, ad *confrontationem* perueniamus: qua facta prout fieri debebat, Summum Numen tanquam testem omnipræsentem, & conscientiam nostrā, testem haud reiiciendum spectantes, tales testes, qui singulas delictorum circumstantias, aliis sæpius hominibus ignotas, commemorare possunt, experiemur, quod titubaturi, quod hi testes in ruborem nos daturi. Et tunc sane quisquis nostrum perpendit, & conuictus, in quonam miserissimo statu post lapsum constitutus, & agnoscit plenissimam liberationem, ex mera gratia per Christum factam, nunquam semet in seruitutem Satanae durissimam retrahi patietur. Quotquot autem eorum sunt, qui vel infensissimo generis humani hosti, vel mundo, vel voluptatibus suis inseruiunt, eo ipso se produnt, quantæ in intellectu ipsorum sint tenebræ, quanta in voluntate peruersitas, quanta erga Expromissorem suum ingratitude. Illuminet autem Summum Lumen oculos nostros, vt perspiciamus, quam immensus sit amor diuinus, etiam in ingratiſsimos, quo vicissim amemus amore vnico, puro & sincero illum, qui nos amauit, ac totos nos cum plena cordis fiducia tradamus directioni illius, qui omnia & singula perquam sapientissime disponit, eundemque, vt ad hæc nobis vires concedat sufficientes, quotidie, imo indefinenter supplices rogemus. Fiat!

P. P. sub Sigillo Rectoratus Academici, Dominica Quinquagesima, d. 7. Februar. A. O. R. cl. lccc XII.

75(0)80

integras sex septimanas, ac vltra, quotidie ferme pr
 bi Diuini Præcones, nosmet edocere possunt, nec
 strum, Cives O.O.H. hæc latere crediderim: proin
 vt plurimum, quia notissima sunt, nauseam leg
 solent, (quod tamen quam maxime ignominiol
 Christianorum nomen gerere volunt,) haud pro
 nam: Sed illud rogo, Iuuenes lectissimi, ne in
 (prout proh! dolor, communiter fieri solet) &
 ad finem vsque vitæ, ingratos vos geratis erga Ex
 vestrum, amorem ipsius sumum, vel non debite
 vel, quod adhuc peius, odio turpissime compensa
 lores ipsius, cruciatus, ac mortem, frequentissime
 ita, vt exinde cognoscatis Iustitiam diuinam, quæ
 personarum respectu peccata punit, nec charissim
 lium, dum pro nobis peccatum factus, impunit
 Nos omnes autem Cives O.O.H. instituamus fr
 uersus nos ipsos, potissimum hoc tempore, qu
 Jehouah, & iusta Iudicia Diuina indies magis ma
 rimur, grauiusque sentimus, processum Crimina
 cusatorium, quam inquisitorium. Accuset, iudicet,
 quilibet se ipsum, non alios, iuxta dictum Paulinu
 quod si nosmetipsos diiudicemus, non vtique iu
 Cumque, prout in Iudicio humano notant Dd.
 hodie accusationes fieri soleant, ita & apud max
 tem Christianorum, processus accusatorius, quo se
 Iudicio diuino criminum & transgressionum mult
 arumque reos accusant, in defuetudinem abierit
 accusationes, quæ fiunt per Ministros Verbi Diuini
 id constitutos, vt delinquentes accusent, (quales pe
 ro humano in quibusdam locis dici solent Rügen
 ponantur, negligantur, ac insuper habeantur, in
 eo frequentius formemus Processum: quatenus Ju
 rere negligens, vindictam, pœnamque negligentia

